BĂRBATUL UNEI INDIENCE

Un roman despre onoare, sacrificiu și iubire la frontiera americană

de Julie Opp Faversham și Edwin Milton Royle

Drepturi de autor

Bărbatul unei indience

© 2026 Library of Alexandria.

Toate drepturile rezervate.

Drepturile de autor asupra materialului editorial original, revizuirilor, organizării și designului create pentru această ediție aparțin Library of Alexandria. Nicio parte a acestor elemente protejate nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de regăsire sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc fără acordul prealabil scris al Library of Alexandria, cu excepția cazurilor permise de legea aplicabilă.

Publicat de Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Cuprins

Introducere....3
Dedicație....7
Acasă....9
Capitolul 1....10
Capitolul 2....19
Capitolul 3....27
Capitolul 4....36
Capitolul 5....42
Capitolul 6....46
Capitolul 7....54
Capitolul 8....65
Capitolul 9....76
Capitolul 10....85
Capitolul 11....92
Capitolul 12....103
Capitolul 13....111
Capitolul 14....116
Capitolul 15....130
Capitolul 16....144
Capitolul 17....153
Capitolul 18....160
Capitolul 19....164

Capitolul 20.....173
Capitolul 21.....179
Capitolul 22.....186
Capitolul 23.....194
Capitolul 24.....202
Capitolul 25.....210
Capitolul 26.....218
Capitolul 27.....226
Capitolul 28.....229

Prefață
Mesaj către cititor

Reconstruirea celei mai mari biblioteci din istoria omenirii

Cu mii de ani în urmă, Biblioteca din Alexandria era centrul cunoașterii mondiale — un sanctuar în care se aduna și se împărtășea în mod liber înțelepciunea tuturor civilizațiilor cunoscute.

Apoi, s-a pierdut.

Acum o reconstruim — iar tu ești invitat să ni te alături.

La Library of Alexandria, ne-am propus să facem fiecare carte accesibilă fiecărei persoane de pe Pământ — nu doar în format tipărit, ci în orice limbă, în orice format și pentru fiecare cititor.

Iată cum facem acest lucru:

- **Ediții tipărite de lux la costul real al tipăririi** - Comandă orice carte ca volum broșat de înaltă calitate, ediție elegantă cu copertă cartonată sau set spectaculos într-o casetă — și plătește doar cât costă tipărirea. Fără adaosuri. Fără intermediari.
- **Acces nelimitat la cele mai de seamă opere** - Bucură-te de mii de capodopere nemuritoare — de la Platon la Shakespeare și Tolstoi — în ediții frumoase și moderne de cărți electronice și cărți audio. Citește și ascultă fără limite — pentru fiecare cititor, de oriunde.
- **Traduceri moderne pentru fiecare limbă și dialect** - Reimaginăm operele clasice într-un limbaj clar și accesibil — și le traducem în orice dialect imaginabil. Toată lumea merită să înțeleagă cele mai importante idei ale omenirii.

Când vizitezi **LibraryofAlexandria.com** , nu doar accesezi cărți — te alături unei mișcări globale pentru a restabili, păstra și împărtăși înțelepciunea civilizației.

Alătură-te nouă chiar astăzi pe LibraryofAlexandria.com

Împreună, ne vom asigura că lumina înțelepciunii umane nu se va mai stinge niciodată.

Cu recunoștință,

Echipa Bibliotecii Moderne din Alexandria

Vizitează:
www.libraryofalexandria.com
Sau scanează codul de mai jos:

Introducere

BĂRBATUL PIEILOR-ROȘII A ÎNCEPUT CA piesă de teatru și a devenit una dintre cele mai cunoscute povești western ale vremii sale. Drama lui Edwin Milton Royle, despre un aristocrat englez care își părăsește țara și își clădește o viață la frontiera americană, a ajuns pe Broadway în 1905, cu William Faversham în rolul principal. Versiunea cinematografică din 1914 a lui Cecil B. DeMille este adesea descrisă drept primul film de lungmetraj turnat la Hollywood și a contribuit la punerea acestui orășel californian adormit pe harta noii industrii cinematografice.

DeMille s-a întors de încă două ori la poveste, în 1918 și 1931. Totuși, cartea pe care o ții în mâini este altceva decât piesa de teatru: o versiune romanescă scrisă de Julie Opp Faversham, actrița căsătorită cu vedeta piesei, împreună cu Royle, dramaturgul însuși.

Această istorie îi dă romanului un farmec aparte. Nu începe pe câmpii, ci pe dealurile înverzite din Surrey, într-o mare casă englezească, și zăbovește asupra oamenilor care locuiesc acolo. Cititorul se așteaptă ca o poveste western să înceapă cu praf și cai. Aceasta începe cu lumina lumânărilor, lambriuri de stejar și o familie care se consideră foarte importantă.

O piesă de teatru devine roman

Edwin Milton Royle a fost dramaturg și actor american, iar versiunea scenică a acestei povești a fost cea mai cunoscută lucrare a sa. Royle s-a născut în Missouri, în 1862, și a crescut

în Salt Lake City, Utah, ceea ce i-a oferit cunoașterea directă a Vestului american. A studiat la Princeton, apoi a scris și a jucat pe scenă. Soția lui, actrița Selena Fetter Royle, a jucat și ea în piesele sale. Julie Opp Faversham s-a născut la New York și și-a clădit o carieră pe scenele din Anglia și America. Actriță născută la New York, ea a avut o pregătire în gestică, dicție și construirea unei scene, care se potrivește unui roman atât de mult bazat pe intrări și replici.

S-a căsătorit cu William Faversham în 1902, iar cei doi au lucrat împreună în teatru mulți ani. Piesa i-a oferit soțului ei unul dintre rolurile definitorii ale carierei. Romanul îi este dedicat soțului ei, William Faversham, a cărui interpretare făcuse din piesă un succes. În spatele cărții se află, așadar, o familie de oameni de teatru, iar acest lucru se vede în scriitură. Scenele sunt construite în jurul intrărilor, ieșirilor, privirilor și momentelor de tensiune. Personajele sunt conturate rapid și limpede, iar o încăpere este descrisă așa cum ar putea s-o descrie un scenograf.

Un romancier care adaptează o piesă trebuie să-i ofere cititorului ceea ce publicul vedea și auzea cândva. Aici, asta înseamnă că cititorului i se arată cum arată o casă, cum se poartă un personaj și cum vorbește o familie când are musafiri. Rezultatul este o carte care pare pusă în scenă în cel mai bun sens al cuvântului: plină de viață, directă și ușor de imaginat.

Contează și epoca. Povestea se petrece în anii în care imperiul britanic se întindea până în India, când o clauză de succesiune putea rezerva domeniile familiei moștenitorului de sex masculin și când o rudă mai tânără se putea simți ca un musafir în propria casă a familiei. Aceste reguli influențează totul în primele capitole. Epoca iluminatului cu gaz și a trăsurilor a modelat și ea bunele maniere. Tinerii participau la baluri organizate pentru arendași, călătoriile însemnau gări precum Paddington, iar un regiment putea să ia un fiu departe de casă ani la rând.

Cititorii autorilor cunoșteau bine aceste obiceiuri, așa că romanul nu se oprește să le explice. Cititorii de azi pot observa că titlul cărții și unele expresii reflectă atitudinile epocii față de amerindieni, iar romanul se cuvine privit ca un produs al timpului său. Popularitatea sa, pe scenă și pe ecran, ne arată și cât de atrași erau spectatorii de la începutul secolului al XX-lea de poveștile despre Vestul american și despre un bărbat care o ia de la capăt departe de casă.

Jim Wynnegate pleacă din Anglia

În centrul poveștii se află Jim Wynnegate, un tânăr crescut în umbra vărului său mai mare, Henry, al șaptelea conte de Kerhill și fiul favorit al familiei. Povestea începe în Anglia, în ultima zi pe care Jim o va petrece la casa familiei, în timp ce se pregătește să plece în străinătate pentru a-și începe o viață nouă, apoi se mută curând la Londra, primăvara. Ce datorează un om unei familii care nu l-a considerat niciodată cu adevărat unul de-ai săi și ce va deveni după ce va ieși de sub acoperișul ei?

Cartea se desfășoară cu ușurința unui roman popular reușit din epoca sa. Capitolele sunt scurte, 28 în total, iar proza este simplă, caldă și promptă în a exprima emoțiile. Primele pagini sunt pline de nume și titluri – Lady Kerhill, Sir Charles, Henry, contele –, dar personajele sunt mai puține decât par la început, iar povestea își păstrează atenția asupra câtorva oameni. Sentimentalismul este direct și lipsit de rușine. Autorii vor ca cititorului să-i pese și fac acest lucru ușor.

Loialitate și apartenență

Urmărește fetița care apare la începutul cărții, o copilă cu o inimă loială. Ce loc va ocupa ea într-o poveste care pare să se îndepărteze mult de ea? Observă și felul în care este descris Jim: toți au încredere în el, de la un câine până la un ofițer superior, și totuși este aproape invizibil în propria familie. Îl

poate duce departe acest fel de bunătate discretă sau îl lasă expus? Fiecare capitol este suficient de scurt pentru a fi citit dintr-o singură ședere, iar cartea se deschide cu o dedicație pentru William Faversham, o scurtă secțiune intitulată Acasă și apoi douăzeci și opt de capitole numerotate.

Această structură dă poveștii un ritm alcătuit din etape scurte, fiecare încheindu-se într-un moment care te îndeamnă să continui. Și ce va face o lume clădită pe rang și moștenire cu un om care trebuie judecat după altceva? Răspunsurile se află în cât de departe trebuie să călătorească Jim pentru a afla cine este.

Dedicație

PENTRU
WILLIAM FAVERSHAM

Acasă

Capitolul 1

ERA ULTIMA ZI A LUI Jim acasă. Stătea în mijlocul grădinii parfumate și privea dealurile din vestul comitatului Surrey, scăldate în culori. Oftând, se întoarse și porni spre casă.

— Unde e Diana? strigă el când intră din grădină pe fereastra cu cercevele a bibliotecii.

— Diana? Păi, sper că e în pat de o oră, răspunse mătușa lui, Lady Elizabeth Kerhill. Ea și Mabel s-au dus cu Bates să vadă decorațiunile, apoi și-au luat rămas-bun. Doar nu te așteptai să-i las pe copii să stea treji pentru bal?

Mabel era fiica lui Lady Kerhill; Diana Marjoribanks era o fetiță de treisprezece ani venită în vizită la ea.

— Sărmanele de ele! Au fost atât de entuziasmate toată ziua, umblând după mine prin camera armelor în timp ce-mi făceam bagajele. Voiau să te conving să le lași să vadă balul și primirea pe care arendașii i-o pregătesc lui Henry în seara asta.

Lady Kerhill își ridică sprâncenele, privindu-l pe Jim cu uimire și nedumerire, în timp ce răsucea nervos dantela rochiei. Cu un gest nerăbdător, încheie discuția. Era o femeie înaltă și colțuroasă, cu un profil aidoma capului de pe o monedă de bronz. Avea ceva de vultur, iar prietenii o asemuiau cu celebra Sarah Churchill, prima ducesă de Marlborough.

În seara aceea, chipul ei trăda încordarea unor gânduri neliniștite, în timp ce privea ușa mare de stejar sculptat care dădea spre hol. Jim știa cât de hotărâtă putea fi mătușa lui și, când cuvintele sale fură întâmpinate cu tăcere, se temea că era inutil să insiste. Dar chipurile pline de jind ale copiilor,

de la ceaiul din camera copiilor, când îl rugaseră să întrebe dacă puteau vedea distracția, îl făcură să mai încerce o dată.

– Știi, Mătușă, Sir Charles a adus-o pe Di aici, să stea cu Mabel, ca să vadă festivitățile și, în treacăt, să-și ia rămas-bun de la mine. Așa că ai putea să te transformi într-un înger și s-o lași pe Diana să danseze o dată cu mine, chiar la începutul balului. N-o să-mi mai văd micuța parteneră de joacă multă vreme, știi.

Un zgomot de afară i-a atras atenția Lady Elizabeth mai mult decât rugămințile lui Jim. El s-a apropiat de ea, în nișa ferestrei, și i-a pus ușor o mână pe umăr.

– Colonelul mi-a telegrafiat că plecăm mâine-dimineață din Paddington, la nouă, iar India e departe, draga mea Mătușă.

– Prostii, răspunse Lady Elizabeth, ridicându-se de pe bancheta adâncă de la fereastră. Ai aproape douăzeci de ani, iar Diana e doar un bebeluș – nu-i așa, Henry? Se uită în sus și se adresă tânărului care tocmai intrase în bibliotecă, făcând destulă gălăgie.

– Cine-i bebeluș? Diana? Dar, mamă, e o mică vrăjitoare, iar eu i-am promis că o las să vadă luminile la zece, după care bătrânul Burrow o poate duce la culcare.

Henry Wynnegate, al șaptelea Conte de Kerhill, se lăsă pe o bancă mare de lângă foc. Balul era dat în cinstea arendașilor, pentru a sărbători întoarcerea lui, după cinci ani petrecuți departe cu regimentul său. Era un tânăr soldat înalt, masiv, de douăzeci și șapte de ani, cu frumusețea vestită a familiei Wynnegate, umbrită însă de expresia neliniștită din ochii lui destul de adânciți în orbite și de ridurile apăsate din jurul gurii. Se adora pe sine; se vedea în fiecare expresie și în fiecare gest.

Jim Wynnegate, vărul lui și fiul fratelui mai mic al răposatului Conte, se întoarse de la fereastră când intră Henry. Jim părea mai tânăr decât era, dar chipul lui trăda limpede asemănarea de familie. Firea lui generoasă strălucea în ochii cenușii și cinstiți, care inspirau încredere tuturor, de la un câine corcitură până la un ofițer superior. Era mai înalt decât Henry și zvelt ca

un puiet. Gura lui fină și sensibilă era echilibrată de o bărbie puternică.

În încăperea cu lambriuri de stejar, aproape înnegrite de vreme, ultimii trei descendenți ai unei familii mărețe stăteau în lumina lumânărilor care pâlpâiau în sfeșnice grele de alamă. Fratele Contelui, Dick Wynnegate, fugise cu fiica unui colonel sărac. Câțiva ani mai târziu, pe când slujea în India, fusese împușcat. Tânăra lui soție trăise doar cât să-și aducă acasă copilașul, pe Jim, și să-l lase în grija fratelui soțului ei. Chiar și atunci, averea familiei Wynnegate începuse să scadă, dar bătrânul Conte îl primise pe băiat în inima lui. Când a murit, l-a încredințat pe Jim soției sale, ca băiatul să-și poată împărți moștenirea cu fiul lor, Henry. Ultimele lui cuvinte fuseseră: „Ai grijă de băiatul bietului Dick." Domeniile erau legate de moștenire și nu putea lăsa nimic pentru Jim. Dar Lady Kerhill, cu blândețea ei rece și nepărtinitoare, încercase să-l facă fericit pe băiatul lui Dick.

În adâncul inimii, Jim își amintea anii care au urmat: dominația egoistă a băiatului mai mare și devotamentul orb al mătușii sale față de fiul ei, moștenitorul care avea să ducă mai departe strălucirea de aur a casei Kerhill. În adorarea anglo-saxonă a Contesei de Kerhill pentru moștenitorul de sex bărbătesc al familiei, toate vechile tradiții și credințe își găseau justificarea. Băiatul ei – copilul de sex bărbătesc sortit să fie capul familiei – o obseda. Fetița mititică, asemenea unei flori, născută cu puțin înainte ca tatăl ei să moară, învățase curând să caute alinare la vărul Jim, atunci când fratele ei îi zdrobea cu nepăsare micile bucurii, uneltind egoist și luptând pentru propria-i mulțumire.

La auzul cuvintelor lui Henry, Lady Kerhill porni spre el. Jim o urmări din instinct.

– Desigur, dacă vrei să te duci s-o aduci pe Diana, mă voi bucura, spuse Lady Kerhill.

Henry se lăsă pe spate în scaun. – Ei bine, dacă uit, Jim poate să-mi aducă aminte – nu-i așa, Jim?

Chipul Lady Kerhill se înăspri când se aplecă peste scaunul lui Henry și-i cercetă fața îmbujorată. Văzu confirmarea temerii care o frământa de jumătate de oră.

— Oh, Henry, ți-ai încălcat promisiunea, șopti ea.

Privirea sfidătoare din ochii întunecați ai lui Henry, în timp ce se foia nerăbdător pe scaun, fu singurul său răspuns. Apoi se ridică, cuprins de o izbucnire de resentiment abia stăpânit. — Nu mă cicăli, mamă.

Se clătină ușor în timp ce traversa încăperea spre fereastra deschisă. Când Jim se întoarse spre el, Henry îl împinse morocănos la o parte.

— Și nu-mi ține predici, mormăi el în timp ce se îndrepta spre grădină.

Jim îl apucă repede de umăr. — Adună-te, Henry. E ora opt, iar oamenii se strâng în parc.

Henry răspunse cu un mârâit și dispăru în umbra copacilor.

Fereastra largă dădea chiar într-o grădină în stil vechi, care se deschidea spre marele parc de dincolo. Amurgul târziu de iulie scălda grădina și parcul într-o lumină stranie, nepământească, prefăcând în stafii tisele care se legănau încet. Mireasma tufelor de trandafiri, privighetoarea care-și chema perechea în noaptea târzie și cadranul solar fantomatic, străjuind vechea reședință, alcătuiau un decor potrivit pentru Maudsley Towers.

De pe un deal jos, dincolo de parc, Jim putea zări ruinele celebrei biserici normande. La capătul îndepărtat al grădinii, în dreapta, se afla Colțul Zânelor. Se spunea că zânele câmpurilor dormeau printre acei copaci și îi ascultau pe copiii care aveau curajul să le viziteze la amurg, împlinindu-le dorințele. În seara aceasta, Jim era frământat de gânduri; toate amintirile vechi păreau să-i atingă coardele inimii.

O dusese pe Diana Marjoribanks acolo, la prima ei vizită la Maudsley Towers. Ea avea șase ani, iar el doisprezece. Se

agățase de el și-și ascunsese capul pe umărul lui, cu trupul mititel înțepenit de frică, în timp ce înaintau spre pâlcul întunecat de copaci. Încă îi mai auzea rugăciunea.

— Zână dragă, te rog, fă-l pe Henry mai bun cu bietul Jim, cu biata Mabel și cu mine!

Chiar și pe atunci, Henry fusese micul tiran de la Maudsley Towers.

Și totuși, în seara aceasta, ca și odinioară, dorința lui Henry era lege pentru mama lui. La prima lui cerere nepăsătoare, ea încuviințase să o lase pe Diana să vină la el, deși era foarte probabil să uite de copilul nerăbdător din camera copiilor – să uite promisiunea de a o face fericită, așa cum uitase atât de des când era băiat.

Jim își reveni din reverie. Când se întoarse spre Lady Elizabeth, o zări fără mască, dezamăgirea amară a unei mame întipărindu-i-se în fiecare trăsătură a chipului mândru. Se apropie de ea, dar roțile unei trăsuri care intră pe alee anunțară sosirea primilor oaspeți. Înainte ca Jim să poată vorbi, ușile li se deschiseră larg.

Lady Elizabeth îl privi rugător pe Jim. Privirea ei spunea: „Ajută-ne, pe Henry și pe mine!"

La etaj, în aripa dreaptă a vechii case, un copil înalt și zvelt stătea ghemuit lângă fereastra camerei copiilor. Se strecurase afară din pătuț, se învelise într-o cuvertură și aștepta, agățându-se de speranța că Henry va veni după ea. Jim spusese că va încerca, dar Henry promisese. Era destul de mare ca să știe că Henry obținea întotdeauna ce voia. Își lipi fața mică tot mai tare de fereastră, ascultând muzica ce se auzea tot mai puternic și urmărind șirul de oaspeți care se îndreptau spre parc. Sosiră trăsuri una după alta, fiecare ducând o mulțime de veșminte elegante, până când își închipui că întregul comitat se adunase jos. Printre trandafirii cățărători putea privi în jos, spre bibliotecă, ce ieșea în afară într-un unghi ascuțit, aproape exact în

fața ferestrei camerei copiilor. Dar nu reuși să zărească nici pe Jim, nici pe Henry.

Stelele începură să apară și să clipească spre făptura mititică de pe bancheta de la fereastră. Treptat, toată casa se cufundă în liniște. Toată lumea – chiar și servitorii – se alăturase petrecerii din parc.

Muzica izbucni și mai tare. Jerbe de lumină aprinsă țâșniră în sus și străluciră pe cer. Se făcu frig. Copila trase cuvertura mai strâns în jurul ei și strânse cățelușul mic și mai aproape. Se cuibări cald în brațele ei și adormi. În camera alăturată, Mabel, fetița lui Lady Kerhill, dormea dusă.

— E ultima seară a lui Jim. Trebuie să-mi iau rămas-bun, șopti copila ghemotocului alb și pufos din brațe. — Trebuie să stau trează și să-mi iau rămas-bun.

Muzica se auzea tot mai slab, cerul se întuneca, iar pleoapele i se îngreunau. Încet, cu un oftat, copila alunecă pe podea și-și rezemă capul castaniu de bancheta capitonată de la fereastră. Diana adormi.

În parc, arendașii strigau până răgușeau, nerăbdători să-și întâmpine tânărul stăpân. După spectaculosul joc de lumini, se ținu un discurs de bun-venit. Lady Elizabeth și Sir Charles Marjoribanks prezidară întreaga ceremonie.

Diana și tatăl ei locuiau pe o proprietate învecinată, iar Sir Charles venise în seara aceea să sărbătorească întoarcerea fiului vechiului său prieten. Sir Charles era zvelt și avea o fire blândă și cuceritoare. Avea o sănătate extrem de fragilă, ducea o viață în mare parte retrasă și, de la moartea soției sale, la nașterea Dianei, intrase rareori în societate. Copilăria Dianei fusese aproape la fel de singuratică precum cea a lui Jim, petrecută în casa mătușii lui. În seara aceea, Sir Charles era încântat să vadă cum casa familiei Wynnegate era onorată. Nici nu băgă de seamă că purtarea nesăbuită și firea nestăpânită a lui Henry erau neobișnuite; numai Jim și Lady Elizabeth erau neliniștiți. Jim nu-l scăpa pe Henry din ochi. Îi acoperea cu tact și grijă fiecare

greșeală și duse seara la bun sfârșit cu o demnitate tăcută. Abia când se dădu la o parte și îl privi pe Henry primind omagiile comitatului și ale arendașilor, simți toată amărăciunea situației sale. Henry nu-și aminti nicio clipă de promisiunea făcută copilului care îl aștepta. Jim și-o amintea, dar privirea rugătoare a mătușii sale și sfidarea posacă a lui Henry îl ținură lângă vărul lui.

Ultimele acorduri ale dansului final s-au stins, iar balul se apropia de strălucitul său sfârșit. La răsărit, deasupra orizontului, începea să se ivească o dungă palidă de lumină. Sir Charles se retrăsese în odaia lui cu o jumătate de oră mai devreme. Istovită de lunga seară plină de neliniști și de petrecere până târziu, Lady Kerhill uitase că Jim pleca dis-de-dimineață și că nu avea să-l mai vadă. Se dusese în odaia ei. În sala mare, grupuri de oaspeți, obosiți și înfierbântați, își spuneau noapte bună.

— Acesta e rămas-bunul lui Jim, strigă Sir John Applegate, vărul Dianei, în timp ce ultima trăsură se îndepărta.

Un zâmbet pe jumătate amuzat îi trecu peste chip lui Jim. Apoi cineva își aminti că pleca din Anglia. Când se întoarse de la ușă, privirea încordată a vărului său se întâlni cu a lui, iar toată revolta mocnită sub aparența calmului izbucni. Henry Kerhill era destul de treaz ca să știe că Jim veghease asupra lui toată noaptea și îl ferise de rușine. Sprijinit de șemineul înalt, Henry simți adevărul amar: băiatul dovedise că era un bărbat cu adevărată tărie de caracter, iar asta îl rodea ca un acid în mintea înfierbântată. Își vârî mâinile adânc în buzunare, apoi se clătină când se adună. Fără un cuvânt, se întoarse, traversă încăperea până la scara în spirală și urcă încet, strângând balustrada de stejar. O ușă grea se trânti pe palier, iar Jim știu că rămăsese singur.

Așadar, acesta era sfârșitul. Clopotul turnului bisericii îi aminti că era ora patru și că trebuia să plece la șase. Bagajele îi fuseseră trimise înainte cu o zi în urmă. Se schimbă repede, fără să-i deranjeze pe servitorii obosiți, iar peste o jumătate de oră

era gata să meargă pe jos la gară. În timp ce cobora scara largă, căptușită cu portretele strămoșilor din familia Wynnegate, un zgomot ușor de pe coridorul care pornea din palier îi atrase atenția. Înainte să se poată întoarce, o voce joasă strigă:

— Jim… Jim!

Era Diana. Stând acolo, pe coridorul slab luminat, alcătuia o imagine încântătoare. Cu părul desfăcut pe cărare și căzând de-o parte și de alta a frunții joase, încadrarea feței ovale și a ochilor depărtați, de un albastru-negru, o făcea să semene cu Madona copilă din „Buna Vestire" de Rossetti. Cuvertura îi era strâns înfășurată în jurul trupului, iar cățelușul rămăsese ascuns sub ea.

— Sunt eu, Di, Jim, șopti ea, grăbindu-se spre el. Am așteptat și am tot așteptat să te văd… știam că pleci și voiam să-mi iau rămas-bun. Burrow mi-a promis că mă lasă să te văd, dar doarme dusă, și Mabel la fel. Am încercat să le trezesc, dar n-am reușit. Micuța făptură se cuibări în brațele lui.

Inima lui Jim era plină când se uită la copilul firav în lumina zorilor, cu umbrele unei nopți agitate întipărite pe chipul ei delicat. O trase într-o nișă de la fereastră, o înveli cu draperiile grele și o ținu strâns la piept.

— Spune ceva, îl îndemnă ea cu glasul ei dulce. O să-mi fie atât de dor de tine și o să aștept să te întorci. O să te întorci, nu-i așa?

Singurul răspuns al lui Jim fu să-i țină căpșorul aproape de inimă. În toată casa aceea măreață, ea singură ținuse destul la el ca să-și ia rămas-bun – să-i ureze drum bun în felul ei copilăresc.

— Uite, urmă Diana, deschizându-și brațele, am ceva pentru tine, să-l iei cu tine, ca să nu te mai simți singur. Ridică ghemotocul moale de blană, cu ochii clipind și nasul cu vârful roz.

— Di, draga mea Di, șopti Jim, mângâindu-i părul ciufulit.

Ochii ei mari îi cercetară chipul lui Jim cu multă seriozitate, ca să se asigure că îi plăcea cu adevărat darul.

Ceasul bisericii bătu de cinci ori. Jim se ridică în grabă și strecură cățelușul în buzunarul hainei.

— Rămas-bun, Di, și Dumnezeu să te binecuvânteze!

Se agăță de el în tăcere, cu brațele strânse în jurul gâtului lui, vreme îndelungată. Apoi chipul ei mic se cutremură și se lăsă din nou printre pernele banchetei de la fereastră, izbucnind în lacrimi. Jim șovăi o clipă, apoi îi mângâie pentru ultima oară căpșorul drag, se grăbi spre ușă și ieși pe drumul mare. Dintr-o cotitură de pe culmea izlazului, zări pentru ultima dată casa cea mare. La fereastra sălii mari abia deslușea silueta albă, ghemuită încă printre perne.

Toate sentimentele pe care le înăbușise în ultimele zile izbucniră. Scoțând un strigăt, Jim se aruncă la pământul umed, iar hohote spasmodice îi zguduiră trupul. Totul fusese al lui – casa lui, țara lui – și o părăsea fără niciun prieten, fără o mână iubitoare sau un glas care să-l încurajeze.

Deodată, simți un nas umed împingându-i mâna, iar o limbă moale începu să-i lingă fața, de parcă ar fi vrut să-l aline. Cățelușul mititel îi căzuse din buzunar și se târâse pe umărul lui. Se ridică și luă ghemotocul pufos în brațe; ceva la forma lui rotundă și moale îl făcu să râdă.

— Așadar, mi-am găsit un prieten, nu-i așa? Asta vrei să-mi spui?

Cățelușul scoase un scâncet slab drept răspuns și începu să-i lingă mâna. Ținându-l strâns la piept, Jim își continuă drumul, iar copilul din el se trezea, gata să întâmpine făgăduința unei zile noi. Deodată, aproape de peronul gării, se opri și mângâie ușor blana moale. Apoi șopti:

— O să-ți spun Di.

Continuă lectura: Bărbatul unei indience

Aceasta este previzualizarea gratuită a cărții Bărbatul unei indience de la Library of Alexandria.

Citește și ascultă întreaga carte, plus peste 200.000 de alte cărți, cu 90 de zile gratuite:

https://libraryofalexandria.com/ro/products/the-squaw-man